Dr n. wet. Katarzyna Paździor-Czapula

Katedra Anatomii Patologicznej

Wydziału Medycyny Weterynaryjnej

UWM w Olsztynie

Olsztyn, 29.07.2022

OPINIA

o rozprawie doktorskiej lek. wet. Ewy Kaczmar

Lek. wet. Ewa Kaczmar zrealizowała rozprawę doktorską pt. „Ocena przydatności wybranych wskaźników klinicznych i laboratoryjnych w diagnostyce i terapii zmian rozrostowych jamy nosowej u psów i kotów" pod kierunkiem prof. dr hab. Andrzeja Rychlika, a ja pełniłam funkcję pomocniczą w procesie planowania badań, ich realizacji oraz analizy wyników.

Praca doktorska obejmowała szeroki zakres badań klinicznych, obrazowych, histopatologicznych oraz immunohistochemicznych, przeprowadzonych na dużych grupach badawczych psów (93 przypadki) oraz kotów (123 przypadki), oraz na odpowiednio licznych grupach zwierząt kontrolnych (10 zdrowych psów, 9 zdrowych kotów). Zmiany patologiczne jamy nosowej pogrupowano, w zależności od ich rodzaju, na zmiany zapalne (zapalenie limfocytarno-plazmocytarne; 40 psów, 69 kotów), postępowe nienowotworowe (polipy; 11 psów, 17 kotów) oraz nowotworowe (42 psy, 37 kotów).

Wyniki badań klinicznych, obrazowych, histopatologicznych oraz immunohistochemicznych zostały przestawione przy użyciu aktualnych skali oraz klasyfikacji, a wnioski płynące z wnikliwej analizy statystycznej otrzymanych wyników mają duże znaczenie badawcze oraz kliniczne.

Doktorantka wykazała wartość diagnostyczną skali klinicznej i endoskopowej w wykrywaniu chorób błony śluzowej jamy nosowej zarówno u psów, jak i u kotów. Ponadto, u kotów skala endoskopowa okazała się użyteczna w różnicowaniu limfocytarno-plazmocytarnego zapalenia błony śluzowej jamy nosowej z procesami nowotworowymi. Wykazano, że natężenie objawów klinicznych było skorelowane z obrazem endoskopowym we wszystkich grupach badawczych. W przypadku zapalenia limfocytarno-plazmocytarnego oraz

polipów jamy nosowej u psów stwierdzono, że klasyfikacja histopatologiczna korelowała zarówno ze skalą endoskopową, jak i kliniczną.

Dużą wartość badawczą stanowią wyniki badań immunohistochemicznych, obejmujących ocenę ekspresji cyklooksygenazy 2 (COX-2) oraz markera komórek dzielących się (Ki-67) w zmianach błony śluzowej jamy nosowej u psów oraz u kotów. Wykazano, że zarówno ekspresja COX-2 jak i Ki-67 była różna w poszczególnych rodzajach zmian patologicznych (również w odniesieniu do grup kontrolnych), a zatem może być przydatna w procesie diagnostycznym. Ponadto, wskaźnik Ki-67 był skorelowany ze skalą kliniczną, endoskopową oraz histopatologiczną w grupie zmian zapalnych i polipów u psów. U kotów natomiast wskaźniki COX-2 oraz Ki-67 były ujemnie skorelowane zarówno w grupie zmian zapalnych jak i polipów, a wskaźnik Ki-67 korelował ze skalą kliniczną w grupie nowotworów. Zaobserwowano ponadto zależność między wiekiem zwierząt i czasem przeżycia a wartością wskaźnika Ki-67 oraz COX-2 we wszystkich grupach badawczych z wyjątkiem grupy nowotworów jamy nosowej u psów.

Podsumowując, zastosowane przed doktorantkę skale: kliniczna, radiologiczna, tomograficzna, endoskopowa i histopatologiczna stanowią przydatny system klasyfikacji natężenia zmian rozrostowych jamy nosowej u psów i kotów, a oznaczanie ekspresji markerów COX-2 oraz Ki-67 może odgrywać istotną rolę jako badanie uzupełniające podstawowe badanie histopatologiczne oligobioptatów błony śluzowej jamy nosowej. Badania przeprowadzone przez doktorantkę mają charakter nowatorski, i w tak szerokim zakresie (oraz przy użyciu tak zróżnicowanych i kompleksowych metod) nie były dotąd realizowane w medycynie weterynaryjnej u żadnego gatunku zwierząt. Wyniki przedstawione przez doktorantkę stanowią nieoceniony wkład w doskonalenie metod diagnozowania chorób jamy nosowej zarówno u psów, jak i u kotów.

Katarzyna Paździor-Czapula